

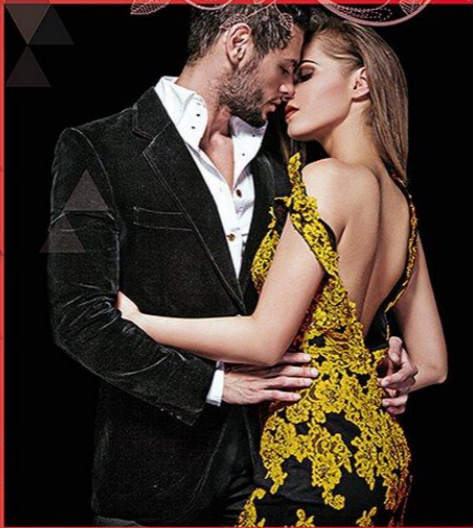
Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

DANI WADE

Gal pašoktum su manim?

2020 spalio-gruodis

Dani Wade

**GAL PAŠOKTUM
SU MANIM?**

Romanas

Versta iš Dani Wade,
Son of Scandal, 2017
© Dani Wade, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Edvardas Vaišvila, vertimas iš anglų kalbos, 2020
© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2020
ISBN 978-609-03-0651-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

- Gal pašoktume?

Aivė, suglumusi ir nustebusi, žvelgė į ištiestą ranką. Stipriai sugniaužė dilgsintį delną. Dilgsintį nuo noro atsiliepti į kvietimą, atsiduoti tam, ko taip seniai troško.

Nejaugi dabar, po pusantrų metų trukusių pas-tangų neprisileisti Pekstono Maklemoro, išdrįs žengti į šokių aikštelę ir sušokti intymų valsą?

Kita vertus, juk šiandien maskaradas. Šauniausias metų labdaros renginys, kurį nuo pradžios iki galo organizavo jos sesuo Džasmina Harden, garsiausia renginių planuotoja Savanoje. Pašokti su Pekstonu būtų kuo natūraliausias žingsnis. Jo tikrai neteistų aplinkiniai, nors Pekstonas ir yra jos darbdavys. Tik pati nuo žinojimo nepabėgtų. O ir esant taip arti vargu ar pavyktų nuslėpti tikruosius jausmus.

Nors Pekstonas dėvėjo įprastą juodą kaukę, Aivė jo žvilgančias gintarinės spalvos akis būtų pažinusi bet kur – ne tik dėl ryškios jų spalvos, bet ir dėl jose nuolat spindinčio intelekto ir intuicijos – šias jo savybes būdama vyriausiaja padėjęja pastebėdavo kasdien.

Juk tai tik šokis... Kam dvejoti?

Aivei vis neapsisprendžiant Pekstonas pakruti-
no atsako nesulaukusios rankos pirštus. Aivė nu-
sišypsojo: judesys kvailai priminė visas tas nerū-
pestingas akimirkas darbe.

Pagaliau ir ji ištiesė jam ranką.

– Žinai, pas mus biure įvyko permainų, – šiltais
pirštais sugniauždamas jos delną prakalbo Peks-
tonas. – Priėmiau dirbti naują padėjėją, ir ji kas-
dien priverčia mane nusišypsoti.

Jis pakėlė Aivės krumplius sau prie išraiškingų
lūpų, ir jos papilve nuvilnijo šilumos banga. At-
naujintoje Kelerių rūmų pokylių salėje jiems ei-
nant į šokių aikštelę Aivė dirstelėjo į jų susikibu-
sias rankas.

Nors dabar vertėjo rūpintis vien tuo, kad sesers
surengtas neįtikėtinas kaukių balius vyktų kuo
sklandžiausiai, iš galvos išgaravo ir maisto bei
gėrimų tiekėjai, ir lėšų rinkėjai, ir visa atsakomy-
bė. Nuo vieno vienintelio prisilietimo net kvėpuoti
jai atrodė lyg sunkiausias darbas. Prireikė akimir-
kos, kad Aivė suvoktų tiesą: Pekstonas jos nieka-
da anksčiau nebuvo palietęs.

Ak, taip, darbe ji nerdavosi iš kailio, kad tik jį
priverstų nusišypsoti, kad prasklaidytų dėl didžiū-
lio susitelkimo kilusią įtampą. Nors susižavėjimas
viršininku augo sulig kiekviena diena, Aivė nelei-

do veiksmams ir žodžiams peržengti griežto profesionalumo ribų.

Jokio fizinio kontakto. Ligi šio vakaro.

Jai nespėjus susivokti, jie jau stovėjo šokių aikštelėje, Pekstonas – veidu į ją. Jo atviras glėbys kvietė priėti. Aivė kartą, antrą sumirksėjo.

Pavojinga.

Numojusi ranka į vidinius perspėjimus, žengė į priekį. Juodu sustojo valso poza, bet taip ir nepajudėjo. Nuo pat pirmo prisilietimo Pekstono akys išsiplėtė, tarsi ir jis apsikabinęs būtų pajutęs elektros šokui prilygstantį potyrį. Galiausiai primerkė akis, veidas įgavo mieguistą, seksualią išvaizdą. Išvaizdą, apie kokią Aivė drįsdavo tik pasvajoti.

Jos širdis greičiau suplakė, regis, ėmė tvinkseti pačiame galugerklyje. Pagaliau Pekstonas žengė pirmą žingsnį, ir netrukus jie jau sukosi šiuolaikiniame tradicinio šokio sūkuryje.

Nors metus tildyti pavojų skelbiantys varpai vėl tilindžiavo visu smarkumu, Aivė nesulaikė liemenį apglėbiančios rankos ir leidosi priglaudžiama stipriau. Akimirka jiems sukantis po krištoliniais sietynais tarp tuzinų kitų porų nepriekaištingai restauruotoje pokylių salėje lyg pakibo virš realybės. Sustingusi laike. Pekstonas vilkėjo juodą

klasikinio kirpimo smokingą, ir, jiems skriejant pro įmantriai rėmintais veidrodžiais puoštą sieną, Aivės dėmesį patraukė šokiruojantis kontrastas tarp jo klasikinio drabužio ir jos smaragdų žalumos balinės suknelės.

Ši iliuzija buvo pavojinga – beje, ir jis pats.

Nuo tada, kai mirė tėvai, Aivė visomis išgalėmis mokėsi tapti praktiška ir stengėsi būti nepriklausoma, tačiau slaptoje širdies kertelėje vis dar tikėjo pasaka apie žavųjį prinčą.

Šį vakarą toji širdies kertelė ėmė viršų.

Ji leidosi Pekstono vedama, sukama, lankstoma. Kad jis ją glaudžia, Aivė svajojo pastaruosius pusantrų darbo metų. Kasdienėje rutinoje jai pavykdavo atsispirti traukos jėgai, užsimiršti, bendraujant su klientais, rengiant keliones ir planuojant susitikimus. Ji pasinėrė į užpildytą Maklemorų šeimai priklausančio laivybos konglomerato gamybinio skyriaus vadovo darbotvarkę. Vis dėlto netikėtai pasijusdavo įsileidusi į kur kas intymesnes, nei derėjo, svajones apie viršininką.

Šį vakarą tos svajos virto realybe. Dėl Pekstono lytėjimo ir geismo kupino žvilgsnio ji jautėsi graži ir geidžiama. Kaskart jam tvirčiau ją priglaudžiant kūnas sudilgsėdavo. O tai gerokai lenkė kasdienes svajones. Jausmai degino. Nesisekė nekreipti

į juos dėmesio.

Per žmonių jūrą juodu skriejo taip, lyg būtų vieni. Tai, kaip plakė jos širdis, kaip oda užsiliepsnodavo nuo menkiausio jo rankos prisilietimo, atrodė lyg grynčiausia magija.

Kaskart logikai mėginant atsikovoti pozicijas, Pekstono žvilgsnio liepsna ją pabaidydavo šalin. Aivė norėjo tik vieno – tapti vieninteliu jo dėmesio objektu ir leisti realybei ištirpti.

Kai jis prisitraukė ją dar arčiau į glėbį, ji pasijuto lyg atsidūrusi kokone. Dabar Pekstono akys dyrėjo alkaną vilko žvilgsniu. Kūną vis smarkiau kausė įtampa.

Aivės pasipriešinimo draiskanos išsisklaidė, ir ji suvokė eisianti visur, kur jis ją vesiąs.

Net tada, kai muzika nutilo, kai ji paliko jį, kad toliau atliktų šeimininkės pareigas, žvilgsniu jį vis sugaudavo kažkur netoliese. Nors juos skyrė atstumas, Aivė kūnu jautė, kur minioje yra Pekstonas. O visai netrukus juodu vėl susitiko prislopintoje fojė tyloje.

Apimta netikrumo jausmo, Aivė sulaukė kvapą.

– Pekstonai...

– Žinau, – atsiliepė jis, pirštu braukdamas per aksominę jos kaukės virvelę. – Ir aš to nesitikėjau. Tik negaliu neigti, kad tavęs geidžiu... be

galo.

Pekstonas palinko į priekį, ir nuo jo mėtomis dvelkiančio burnos kvapo jos lūpos kaipmat sudrėko.

- Neturėtume... - sušnibždėjo ji, bet akys jau dabar nevalingai merkėsi.

- Žinau, - sudejavo jis ir prigludo jai prie lūpų. Bet kokie protestai neteko prasmės.

Bučinys buvo reiklus. Aivės kūnas jam nuolankiai pakluso. Tarsi norėdamas sugerti jos pasidavimą ir pasinaudoti iškovota pergale, Pekstonas prigludo dar arčiau.

Aivė žinojo, kuo baigsis šis vakaras, tačiau nei kūnas, nei protas nė kiek nedvejojo - net tada, kai Pekstonas trumpam atšlijo, suteikdamas sveikam protui galimybę išsklaidyti svajonę.

- Žinau, kad neturiu tavęs šito prašyti, neturiu teisės, - prabilo jis, degančiu žvilgsniu ją versdamas virpėti. - Bet, Aive, gal važiuotume drauge pas mane namo?

Svajonė išsipildė. Nors Aivė jai priešinosi ištisus metus, dar niekada nieko taip netroško, kaip dabar praleisti naktį Pekstono glėbyje.

- Taip. Taip, važiuosiu.

Dėl apėmusio laimės jausmo ir nerimo ji jautėsi lyg pakibusi kitoje erdvėje, iki galo nė nesuvokė

realybės.

Dar pamėgino elgtis praktiškai ir skubiai surinko sesers Džasminos telefono numerį. Ją sumedžioti minioje būtų užėmę pernelyg daug laiko. Laukdama, kol Pekstonas privažiuos, Aivė girdėjo sesers balse dvejonę ir susirūpinimą. O kai prisipažino, kur vykstanti, Džasmina puolė į paniką, tačiau Aivei tai buvo nė motais.

Pastaruosius metus ji stengėsi pamiršti slaptą Pekstono ir jos šeimą siejantį ryšį. Priimta pas jį dirbti, sau teisinosi neprivalanti atskleisti, kas esanti. Jos amžiaus merginai tapti Pekstono padėjėja prilygo svajonės išsipildymui. O mirtinai trokšdama atsistoti ant kojų už jokus pinigus nebūtų praleidusi neįtikėtinos galimybės kopti karjeros laiptais. Kaip ir drauge kilusios pagundos. Taip, buvo kvaila puoselėti tokią viltį. Kita vertus, gal, tik gal, ji vis dėlto teisingai nusprendė.

Aivė metė akį į lašo formos smaragdą, puošiantį ant dešinėsios rankos bevardžio piršto mūvimą žiedą, ir galėjo prisiekti, kad šis sutvisko prislopintoje šviesoje virš akmeninių pagrindinio įėjimo laiptų, kur ji dabar laukė Pekstono. Šį žiedą jai ir seserims paliko tėvai, jis buvo perduodamas iš kartos į kartą, nes šeima tikėjo, kad magiška žiedo galia nuves merginas į tikrąją laimę.

Profesionalioji Aivė tenorėjo pasišaipyti iš minties, kad žiedas bent šiek tiek susijęs su šio vakaro įvykiais. Bet širdyje vis dar gyva slaptoji princesė su šypsena glamonėjo žiedo šviesos žaismą, kol pakėlusį akis pamatė nuo galinės įmonės limuzino sėdynės mojančią Pekstoną.

– Ar važiuosi su manimi? – tiesdamas jai ranką, paklausė jis.

Aivė suprato, kas slypi už šio klausimo. Aiškiai išdėstydamas pageidavimą, Pekstonas jai paliko galimybę atsisakyti. Jis iki panagių buvo džen telmenas. O ji šį vakarą geidė turėti jį sau.

Jis skubiai įsodino Aivę į blausiai apšviestą limuziną, kuriame, vos užsivėrus durelėms, tapo dar tamsiau. Vairuotojas iš karto pajudėjo iš vietos, o Pekstonas negaišo laiko malonybėms. Jo primygtinumas, didžiulei Aivės laimei, jai itin tiko.

Jis kaipmat išskleidė jos mintis apie žiedus, seris ir tai, kad jis – jos viršininkas. Nuošalioje galinės sėdynės vienuoje nieko nelaukdamas ją apkabino. Sprendimas buvo priimtas.

Plačiais, šiltais delnais suėmęs Aivės veidą, ją pasitiko bučiniu. Ankštoje erdvėje kiekvienas kvėptelėjimas, aiktelėjimas, dejonė skambėjo kelis kartus garsiau, nei įprastai. Jo rankos ėmė leistis, skleisdamos kaitrą ties kaklu, raktikauliu,

krūtų viršūnėlėmis. Nekantriai laukdama, kada jo ranka panirs po suknele, ji trūksmingai įkvėpė. Tačiau jis neskubėjo: rankos prisilietimus atkartojė lūpos – jos pažadino deginančią įkaitusių nervų galūnėlių armiją. Aivė gertė gėrė jo lūpų ir liežuvio žadinamą trauką.

Tada jis ėmė nuo jos trauktis, vaduotis iš jį sugriebusių ir aukščiau alkūnių laikančių Aivės rankų. Nusivylimą netruko pakeisti baimės ir geismo jaudulys, nes didelis Pekstono kūnas įsirangė jai tarp kojų.

Jo negąsdino ir kelių sluoksnių sijonas. Aivei apie kulkšnis tvirtai apšivijo ilgi pirštai – taip tvirtai, kad ji pajustų jį ten esant, bet nepalikėtų žymių. Jos šlaunų raumenys, kaip ir visas kūnas, įsitempė. Reikėjo atsipalaiduoti, atsiduoti lytėjimui, leisti jam su ja daryti, ką nori.

Pekstono pirštams perbėgus keturių colių aukščio batelių kulniukais, jo krūtinę sudrebino gerklinė dejonė. Aivė puse lūpų šyptelėjo, ir jis tą šypsena pro šalį lekiančių gatvės žibintų šviesoje būtų nesunkiai pastebėjęs. Limuzinas artėjo prie miesto.

Jo delnai po sijonu iš lėto kilo. Glamonėdami blauzdas. Trindami kelius. Masažuodami šlaunis. Geismui augant, Aivės makštis sudrėko. Ar jis ją ten palies? Ar privers laukti?

Pekstonas užčiuopė keliaraiščio kraštą.

- Aive, tepadedu man dievas. - Nė neperspėjęs, jis kilstelėjo sunkų sijoną ir dingo po jo klostėmis. Suėmęs Aivę už kelių, truktelėjo į save, priversdamas ją pasijusti atvirą ir pažeidžiamą. Melsdama atsikovoti bent menkučius sveiko proto likučius, ji sunkiai nurijo seiles. Tačiau sveiko proto nelikę nė lašo.

Pekstonas lūpomis įsisiurbė į švelnią Aivės šlaunies odą, kur baigėsi kojines, ir ėmė ją čiupti taip, lyg ketintų praryti. Jos raumenys, lyg norėdami jį atstumti, tvirčiau įsitempė, bet tai tebuvo instinktyvus judesys. Iš tiesų ji troško, kad Pekstonas jos ten paragautų... kad paragautų jos daugiau. Jo liežuvis stipriai plakėsi į viršutinį nėrinių kraštą, kol pasiekė keliaraištį, ir galiausiai jis veidu paniro į linkį tarp šlaunies ir klubo. Jo kvėpavimas aidėjo visais jos kūno nervų galiukais.

Automobilis netikėtai sustojo - šiek tiek staugiau, nei derėjo.

To pakako, kad Pekstonas atgautų sveiką nuovoką. Ir ačiū Dievui, nes jos atsargumas jau buvo seniausiai išgaravęs. Jis skubiai, bet rūpestingai sugražino sijoną į kuklią jam priderančią vietą. Tada stumtelėjo dureles ir išlipo iš limuzino. Aivė girdėjo jį šnekantis su vairuotoju, bet kai galiausiai jis pasilenkė, kad padėtų jai išlipti, vairuoto-

jas vėl sėdėjo prie vairo. Pekstonui ir Aivei nespėjus pasiekti pusiaukelės iki namo durų, limuzinas jau rūko tolyn.

Dabar jie buvo vienudu. Jokios auditorijos. Tik naktis ir ji su Pekstonu. Tobula asmeninė, neįtikėtina pasaka.

Pekstonas prabudo nuo begalinės šilumos.

Pro pusiau praviras užuolaidas įspindusi saulė kaitino vėsų kambarį. O nuo greta miegančios moters kojų, susipynusių su jo, sklido šiluma. Jo kūnas atgijo nuo akimirksniu užplūdusio geismo.

Viršų iš karto paėmė sveikas protas.

Kurgi jis buvo naktį? Pekstonas nė pats sau negalėjo paaiškinti. Nuo atmintyje kylančių prisiminimų kūnas įsitempė. It potvynio banga užliejo suvokimas, ką juodu vakar padarė.

Jo padėjėja. Jis praleido naktį su padėjėja.

Neįtikėtiną naktį...

Slopindamas keistą geismo ir baimės derinį, Pekstonas giliai įkvėpė. Reikėjo sutramdyti beprotišką širdies plakimą, atvėsintą degantį kūną. Tam pasikartoti buvo nevalia.

Koks kvailys....